KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 26.10.2012
COM(2012) 628 final

2012/0297 (COD)

Wniosek

# DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

## zmieniająca dyrektywę 2011/92/UE w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2012) 354 final}
{SWD(2012) 355 final}

# UZASADNIENIE

## 1. KONTEKST WNIOSKU

### Kontekst ogólny – podstawa i cele wniosku

Dyrektywa 2011/92/UE[1] zawiera wymóg prawny dotyczący przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko (OOŚ) przed wydaniem zezwolenia na realizację projektów publicznych lub prywatnych mogących mieć znaczący wpływ na środowisko. Powszechnie uznaje się, że główny cel dyrektywy został osiągnięty; zasady oceny oddziaływania na środowisko zostały zharmonizowane w całej UE dzięki wprowadzeniu minimalnych wymogów dotyczących rodzaju projektów poddawanych ocenie, obowiązków głównego wykonawcy, zakresu oceny i udziału właściwych organów oraz społeczeństwa. Jednocześnie, jako część procedury udzielania zezwolenia na inwestycję, OOŚ stanowi narządzie oceny kosztów i korzyści środowiskowych poszczególnych projektów celem zapewnienia ich zrównoważonego charakteru. Dlatego też dyrektywa stała się podstawowym narzędziem pozwalającym uwzględniać kwestie dotyczące środowiska, a także przyniosła korzyści środowiskowe i społeczno-ekonomiczne.

Przez 25 lat stosowania dyrektywa OOŚ nie była zmieniana w znaczący sposób, natomiast polityka oraz kontekst prawny i techniczny przeszły poważne przemiany. Doświadczenia podczas jej wdrażania, które znalazły odzwierciedlenie w sprawozdaniach Komisji dotyczących stosowania i skuteczności dyrektywy OOŚ – także w ostatnim, opublikowanym w lipcu 2009 r.[2] – uwidoczniły jej niedociągnięcia. W swoim śródokresowym przeglądzie szóstego wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego[3] Komisja podkreśliła potrzebę udoskonalenia oceny oddziaływania na środowisko na poziomie krajowym i zapowiedziała przegląd dyrektywy OOŚ. W kontekście zasady „lepszych uregulowań prawnych" dyrektywa została określona także jako potencjalne narzędzie upraszczania przepisów[4]. Ogólnym celem wniosku jest modyfikacja przepisów ujednoliconej dyrektywy OOŚ w celu wyeliminowania niedociągnięć, uwzględnienia zachodzących zmian i nowych wyzwań środowiskowych i społeczno-gospodarczych oraz zapewnienia jej zgodności z zasadami inteligentnych regulacji.

### Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii

Ponieważ zmieniona dyrektywa OOŚ może odegrać zasadniczą rolę w realizacji celu oszczędnego gospodarowania zasobami (np. dzięki wprowadzeniu nowych wymogów dotyczących oceny takich kwestii, jak różnorodność biologiczna i zmiana klimatu, które wiążą się z wykorzystaniem zasobów naturalnych), wniosek stanowi część inicjatyw mających na celu wdrożenie „Planu działania na rzecz

---

1 Dyrektywa 2011/92/UE ((Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s.1) ujednolica dyrektywę 85/337/EWG z trzema kolejnymi zmieniającymi ją dyrektywami (97/11/WE, 2003/35/WE i 2009/31/WE).

2 COM(2009) 378. Wszystkie sprawozdania są dostępne na stronie http://ec.europa.eu/environment/eia/eia-support.htm.

3 COM(2007) 225.

4 COM(2009) 15.

zasobooszczędnej Europy" [5]. Ponadto zmiana dyrektywy OOŚ wpisuje się w strategię „Europa 2020" [6], a w szczególności zgodna jest z priorytetem zrównoważonego wzrostu. Zmieniona dyrektywa może również znacząco pomóc w wypełnianiu obowiązku Unii dotyczącego uwzględniania aspektów kulturowych we wszystkich politykach i działaniach.

## 2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

### Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Konsultacje przeprowadzono w 2010 r. zgodnie z normami Komisji. Od czerwca do września 2010 r. prowadzono szerokie konsultacje społeczne dotyczące przeglądu dyrektywy OOŚ, z wykorzystaniem kwestionariusza internetowego dostępnego we wszystkich językach urzędowych UE. Otrzymano 1365 odpowiedzi (684 od obywateli, 479 od organizacji, przedsiębiorstw i organizacji pozarządowych, 202 od władz i urzędów publicznych). Ponadto Instytut Zarządzania Środowiskiem i Oceny Środowiskowej (Institute of Environmental Management & Assessment - IEMA) [7] przekazał swój wkład (1815 odpowiedzi) w formie ankiety zawierającej niektóre z pytań Komisji. Etap konsultacji zakończył się konferencją (w dniach 18–19 listopada 2010 r. w Leuven w Belgii), która stanowiła dopełnienie szerokich konsultacji społecznych, ponieważ swoje stanowisko przedstawiły wyspecjalizowane zainteresowane podmioty. W konferencji uczestniczyło 200 przedstawicieli instytucji unijnych i międzynarodowych, organów władz krajowych, regionalnych i lokalnych, przemysłu, organizacji ekologicznych oraz społeczności akademickiej. Wyniki konsultacji społecznych[8] oraz wnioski z konferencji[9] posłużyły jako przydatny materiał do opracowania wniosku Komisji.

### Wyniki oceny skutków

W ocenie skutków przedstawionej razem z niniejszym wnioskiem wskazano niedociągnięcia w obecnych przepisach dotyczących OOŚ, prowadzące do niezadowalającego wdrażania (brak przepisów zapewniających wysoką jakość informacji i normy jakości dla procedury OOŚ oraz niedociągnięcia przy wdrażaniu) i kosztów społeczno-gospodarczych związanych z wdrażaniem dyrektywy. Jeżeli problemy te nie zostaną rozwiązane w odpowiedni sposób, dyrektywa stanie się mniej skuteczna i nie będzie gwarantować włączania kwestii ochrony środowiska do procedury podejmowania decyzji. Ponadto koszty społeczno-gospodarcze mogą negatywnie wpłynąć na harmonizację rynku wewnętrznego. Niedociągnięcia dyrektywy można podzielić według trzech obszarów problematycznych: (1) procedura preselekcji, (2) jakość i analiza OOŚ oraz (3) ryzyko wystąpienia niespójności w ramach procedury OOŚ oraz w odniesieniu do innych przepisów.

---

5 COM(2011) 571.

6 COM(2010) 2020.

7 Największa zrzeszająca profesjonalistów organizacja działająca na rzecz ochrony środowiska, mająca ponad 15 000 członków ze wszystkich sektorów przemysłu.

8 http://ec.europa.eu/environment/consultations/eia.htm

9 http://ec.europa.eu/environment/eia/conference.htm

W ocenie skutków przedstawiono kilka wariantów strategicznych w celu wyboru opłacalnych środków służących rozwiązaniu powyższych problemów. Na podstawie oceny Komisja zaproponowała szereg zmian, z których najważniejsze przedstawiono poniżej.

Proponuje się, aby procedurę **preselekcji** uczynić bardziej przejrzystą poprzez modyfikację kryteriów podanych w załączniku III oraz określanie treści i uzasadnienie decyzji dotyczących preselekcji. Zmiany te mają zagwarantować, że oceny oddziaływania na środowisko będą przeprowadzane tylko wobec projektów, które mogą mieć znaczące skutki dla środowiska, a jednocześnie pozwolą uniknąć obciążeń administracyjnych dla małych projektów.

Jeżeli chodzi o **jakość i analizę OOŚ**, proponuje się wprowadzenie zmian, które podniosłyby jakość procedury (tj. obowiązkowe ustalanie zakresu oceny i kontrola jakości informacji w ramach OOŚ), określenie treści sprawozdania o ocenie oddziaływania na środowisko (obowiązkowa ocena rozsądnych rozwiązań alternatywnych, uzasadnienie ostatecznych decyzji, po przeprowadzeniu OOŚ obowiązkowe monitorowanie istotnych niekorzystnych skutków) oraz dostosowanie OOŚ do nowych wyzwań (takich jak różnorodność biologiczna, zmiana klimatu, zagrożenia związane z klęskami żywiołowymi, dostępność zasobów naturalnych).

Jeżeli chodzi o ryzyko **niespójności**, proponuje się ustalenie harmonogramu głównych etapów wymaganych w dyrektywie (konsultacji społecznych, decyzji dotyczącej preselekcji, ostatecznej decyzji w sprawie OOŚ) i wprowadzenie swego rodzaju punktu kompleksowej obsługi OOŚ zapewniającego koordynację lub prowadzenie OOŚ łącznie z ocenami środowiskowymi wymaganymi na podstawie innych stosownych przepisów unijnych, np. dyrektyw 2010/75/UE, 92/43/EWG, 2001/42/WE.

Przewiduje się, że dziewięć z dwunastu analizowanych zmian przyniesie znaczne korzyści środowiskowe i społeczno-gospodarcze bez dodatkowych kosztów administracyjnych; można się również spodziewać umiarkowanych oszczędności. Oczekuje się, że dwie zmiany (ocena rozwiązań alternatywnych i monitorowanie) przyniosą znaczne korzyści środowiskowe i społeczno-gospodarcze przy umiarkowanych kosztach dla wykonawców oraz niewielkich lub znikomych kosztach dla organów publicznych; jedna zmiana (dostosowanie OOŚ do nowych wyzwań) ma przynieść znaczne korzyści przy kosztach od umiarkowanych do wysokich dla wykonawców i organów publicznych. W perspektywie długoterminowej znaczne korzyści środowiskowe i społeczno-gospodarcze oraz umiarkowane oszczędności powiązane z proponowanymi zmianami prawdopodobnie przewyższą koszty administracyjne.

## 3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

### Krótki opis proponowanych działań

Dzięki zmianom proponowanym we wniosku zaostrzone zostaną przepisy dotyczące jakości OOŚ, co pozwoli osiągnąć wysoki poziom ochrony środowiska. Zdolność do podejmowania ważnych decyzji dotyczących oddziaływania projektu na środowisko zależy w dużym stopniu od jakości informacji wykorzystanych w dokumentacji OOŚ i od jakości całej procedury OOŚ. Ponadto wniosek umożliwi zwiększenie spójności

polityki i jej synergii z innymi instrumentami prawa unijnego oraz uproszczenie procedur w celu zmniejszenia niepotrzebnych obciążeń administracyjnych.

Szczegółowe informacje dotyczące zmienionych artykułów i załączników dyrektywy OOŚ podano poniżej.

Zmiany art. 1 ust. 2, 3 i 4 mają na celu doprecyzowanie warunków dyrektywy na podstawie doświadczeń z jej wdrażania oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości. Definicja „projektu" zostaje zmieniona tak, aby jednoznacznie obejmowała roboty rozbiórkowe zgodnie z orzeczeniem Trybunału w sprawie C-50/09; dodane zostały również odpowiednie definicje. Możliwość niestosowania dyrektywy jest ograniczona do projektów, których jedynym celem jest obrona narodowa i zostaje rozszerzona na przypadki obrony cywilnej, podobnie jak w dyrektywie 2001/42/WE.

Zmiana art. 2 ust. 3 ma na celu wprowadzenie punktu kompleksowej obsługi OOŚ, umożliwiającego koordynację lub połączenie procedur oceny na podstawie dyrektywy OOŚ i innych przepisów unijnych.

Zmiany art. 3 mają na celu zapewnienie spójności z art. 2 ust. 1 poprzez odniesienie do „znaczących" skutków oraz dostosowanie OOŚ do problemów związanych ze środowiskiem (różnorodności biologicznej, zmiany klimatu, zagrożeń związanych z klęskami żywiołowymi, wykorzystaniem zasobów naturalnych).

Zmiany w art. 4 usprawniają procedurę preselekcji i służą lepszemu ujednoliceniu podejścia państw członkowskich w celu zagwarantowania, że OOŚ będzie wymagana wyłącznie w sytuacji, gdy jasne jest, że występuje znaczące oddziaływanie na środowisko. Jeżeli chodzi o projekty wymienione w załączniku II, dodano nowy akapit dotyczący zobowiązania wykonawcy do podawania właściwemu organowi szczegółowych informacji (wymienionych w załączniku II.A). Artykuł ten umożliwia również sprecyzowanie – za pomocą aktów delegowanych – kryteriów wyboru wymienionych w załączniku III. Treść decyzji dotyczącej preselekcji została sprecyzowna w taki sposób, aby przyjąć skuteczną praktykę polegającą na modyfikacji projektów według pewnych warunków (z uwzględnieniem najistotniejszych skutków oraz informacji pozyskanych na podstawie innych unijnych przepisów z zakresu ochrony środowiska), co może pozwolić na uniknięcie konieczności przeprowadzenia pełnej oceny, ponieważ dzięki modyfikacji projektu problem istotnych skutków dla środowiska zostaje w większości przypadków rozwiązany w zadowalający sposób. Prawdopodobieństwo wystąpienia istotnych skutków i wynikająca z niego potrzeba OOŚ muszą być oceniane z uwzględnieniem charakteru, stopnia złożoności, lokalizacji i wielkości proponowanego projektu oraz na podstawie obiektywnych czynników, takich jak skala projektu, wykorzystanie wartościowych zasobów, wrażliwość środowiskowa danego obszaru, a także zakresu i nieodwracalności potencjalnego oddziaływania. Ponadto uwzględnia się wnioski wyciągnięte z orzeczeń Trybunału, w których podkreśla on potrzebę wystarczającego uzasadnienia decyzji dotyczących preselekcji (C-75/08), które muszą zawierać lub być uzupełnione wszelkimi informacjami, jakie umożliwiają stwierdzenie, czy decyzja została podjęta na podstawie odpowiedniej preselekcji (C-87/02). Wreszcie ustala się termin przyjęcia decyzji dotyczącej preselekcji.

Art. 5 został gruntownie zmieniony w celu podniesienia jakości informacji i usprawnienia procedury OOŚ. Utrzymano podstawowy spoczywający na wykonawcy obowiązek przedstawiania informacji dotyczących środowiska, ale forma i treść tych informacji zostały uproszczone i sprecyzowane w załączniku IV. Procedura ustalania zakresu OOŚ staje się obowiązkowa, określona została treść opinii wydawanej przez właściwy organ. Wprowadza się mechanizmy zapewniające kompletność i odpowiednią jakość sprawozdań o oddziaływaniu na środowisko.

Art. 6 ust. 6, który odnosi się do terminów konsultacji społecznych został zmieniony w celu wzmocnienia roli organów ds. ochrony środowiska oraz określenia konkretnego terminu zakończenia etapu konsultacji dotyczących sprawozdania o oddziaływaniu na środowisko.

Art. 7 ust 5 zostaje zmieniony tak, aby uwzględniał terminy konsultacji jako kwestie, które państwa członkowskie mają ustalać przy określaniu zasad wdrażania projektów, które mogą mieć znaczące transgraniczne oddziaływanie na środowisko.

Art. 8 zostaje zasadniczo zmieniony i zawiera kilka nowych przepisów. Po pierwsze, ustalony został termin zakończenia procedury oceny oddziaływania na środowisko. Po drugie, pojawia się wymóg, aby właściwy organ wraz z decyzją o udzieleniu zgody na realizację projektu przedstawiał jej uzasadnienie; wynika to z orzecznictwa (np. w sprawie C-50/09). Po trzecie, obowiązkowe monitorowanie *ex post* wprowadza się tylko w odniesieniu do projektów, które będą miały znaczący niekorzystny wpływ na środowisko, zgodnie z przeprowadzonymi konsultacjami i zebranymi informacjami (m.in. sprawozdaniem o oddziaływaniu na środowisko) w celu oceny realizacji i skuteczności środków łagodzących i kompensujących. Niektóre państwa członkowskie wymagają już takiego monitorowania, które nie powinno powielać monitorowania wymaganego na podstawie innych przepisów unijnych (np. dotyczącego emisji przemysłowych lub jakości wody), a zatem wskazane jest ustanowienie wspólnych minimalnych wymogów. Ten nowy obowiązek jest korzystny ekonomicznie, ponieważ pozwoli uniknąć niekorzystnego wpływu na środowisko i na zdrowie publiczne oraz kosztów działań naprawczych; umożliwia on również podjęcie działań dotyczących skutków dla środowiska związanych z nowymi wyzwaniami, takimi jak zmiana klimatu i zagrożenia związane z klęskami żywiołowymi. Po czwarte, zobowiązuje się właściwy organ do sprawdzania, czy informacje zawarte w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko są aktualne przed podjęciem decyzji o udzieleniu lub odmowie zgody na realizację projektu.

Główna zmiana w art. 9 polega na włączeniu opisu ustaleń w zakresie monitorowania do informacji przedstawianych opinii publicznej po udzieleniu zgody na realizację.

Art. 12 zostaje zmieniony w celu określenia informacji wymaganych do celów monitorowania wdrażania dyrektywy.

Dodane zostały dwa nowe artykuły (12a i 12b) dotyczące dostosowania załączników II.A, III i IV do postępu naukowo-technicznego za pomocą aktów delegowanych.

W załączniku II.A, który jest nowym załącznikiem, określono, jakie informacje musi przedstawić wykonawca, jeśli chodzi o projekty wymienione w załączniku II, objęte

preselekcją mającą na celu ustalenie, czy konieczna jest OOŚ. Celem tej zmiany jest harmonizacja procedury preselekcji.

Załącznik III, który określa kryteria stosowane w preselekcji projektów wymienionych w załączniku II, zostaje zmieniony w celu sprecyzowania obecnych kryteriów (np. skumulowanych skutków lub powiązań z innymi przepisami unijnymi) oraz w celu dodania nowych kryteriów (głównie związanych z nowymi wyzwaniami w zakresie ochrony środowiska).

Załącznik IV zawiera pozycje, które należy uwzględnić w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko, wymaganym na mocy art. 5. Główne zmiany polegają na wprowadzeniu wymogów dodatkowych informacji dotyczących rozsądnych rozwiązań alternatywnych, opisu środków w zakresie monitorowania oraz opisu aspektów związanych z nowymi wyzwaniami w zakresie ochrony środowiska (np. zmianą klimatu, bróżnorodnością biologiczną, zagrożeniami związanymi z klęskami żywiołowymi, wykorzystaniem zasobów naturalnych).

Zmieniona dyrektywa zawiera przepisy przejściowe, które są oparte na orzecznictwie (np. w sprawie C–81/96). OOŚ powinna być stosowana do projektów, w odniesieniu do których wniosek o zezwolenie na inwestycję został złożony przed terminem transpozycji oraz w odniesieniu do których ocena oddziaływania na środowisko nie zakończyła się przed tą datą.

**Dokumenty wyjaśniające**

Komisja uważa, że z wymienionych poniżej przyczyn dokumenty wyjaśniające są konieczne do poprawy jakości informacji dotyczących transpozycji dyrektywy.

Aby zagwarantować, że cele dyrektywy (tj. ochrona zdrowia ludzkiego i środowiska oraz zapewnienie równych szans) zostaną osiągnięte, konieczna jest kompletna i prawidłowa transpozycja dyrektywy. OOŚ jest częścią procesu oceny i udzielania zezwoleń na inwestycje dla szerokiego zakresu projektów publicznych oraz prywatnych w państwach członkowskich i stanowi ona osobny element procedur oceny bądź jest z nimi zintegrowana. Ponadto wdrażanie dyrektywy jest często w znacznym stopniu zdecentralizowane, ponieważ za jej stosowanie, a w niektórych państwach członkowskich nawet za transpozycję, odpowiedzialne są władze regionalne i lokalne. Wreszcie ujednolicenie dyrektywy OOŚ może przynieść zmiany w środkach krajowych, za pomocą których stopniowo transponowano pierwszą dyrektywę i jej trzy kolejne zmiany. W celu wdrożenia przepisów zmienionej dyrektywy, która zmienia wersję ujednoliconą, państwa członkowskie będą musiały być może podjąć działania w różnych obszarach polityki i zmienić wiele różnych aktów prawnych na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym.

Czynniki te mogą zwiększyć ryzyko nieprawidłowego transponowania i wdrożenia dyrektywy oraz utrudnić Komisji monitorowanie stosowania prawa unijnego. Jasne informacje dotyczące transpozycji zmienionej dyrektywy OOŚ są podstawowym warunkiem zapewnienia zgodności prawa krajowego z przepisami dyrektywy.

Wymóg przedstawiania dokumentów wyjaśniających może spowodować dodatkowe obciążenie administracyjne dla tych państw członkowskich, które nigdy nie pracują w ten sposób. Takie dokumenty są jednak potrzebne, aby umożliwić skuteczną weryfikację kompletnej i prawidłowej transpozycji; weryfikacja ta jest niezbędna ze

wspomnianych wyżej przyczyn i żadne mniej uciążliwe środki nie zapewnią jej skutecznego przeprowadzenia. Ponadto dokumenty wyjaśniające mogą skutecznie przyczynić się do zmniejszenia obciążenia administracyjnego Komisji związanego z monitorowaniem zgodności; bez nich prześledzenie metod transpozycji we wszystkich państwach członkowskich wymagałoby znacznych zasobów i licznych kontaktów z organami krajowymi. Dlatego też ewentualne dodatkowe obciążenie administracyjne wynikające z dostarczania dokumentów wyjaśniających jest proporcjonalne do celu, któremu służy, tj. zapewnienia skutecznej transpozycji i pełnego osiągnięcia celów dyrektywy.

W związku z powyższym należy wymagać od państw członkowskich, aby składały wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji jeden lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między przepisami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych.

**Podstawa prawna**

Ponieważ głównym celem dyrektywy jest ochrona środowiska zgodnie z art. 191 TFUE, podstawą wniosku jest art. 192 ust. 1 TFUE.

**Zasady pomocniczości i proporcjonalności oraz wybór instrumentu prawnego**

Zasada pomocniczości ma zastosowanie, o ile wniosek nie wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji Unii Europejskiej.

Cele wniosku nie mogą być osiągnięte w sposób zadowalający przez państwa członkowskie. Obecne przepisy określają minimalne wymogi dotyczące oceny oddziaływania na środowisko projektów w całej UE i mają na celu zapewnienie zgodności z międzynarodowymi konwencjami (np. z Espoo, Aarhus, Konwecją o różnorodności biologicznej). Zasady tej przestrzega się we wniosku, który przewiduje dalszą harmonizację zasad oceny oddziaływania na środowisko i eliminację niespójności. Wszystkie państwa członkowskie muszą podjąć działania w celu spełnienia minimalnych wymogów; indywidualne działania na poziomie krajowym mogą zaburzyć funkcjonowanie rynku wewnętrznego, ponieważ ze względu na różnice w regulacjach krajowych transgraniczna działalność gospodarcza może zostać utrudniona.

Dzięki działaniom na szczeblu UE osiągnięcie celów wniosku będzie łatwiejsze. Od momentu przyjęcia dyrektywy OOŚ w 1985 r. do UE przystąpiło więcej państw, wzrosły także zakres i waga problemów związanych ze środowiskiem oraz liczba dużych projektów infrastruktury o skali unijnej (np. projektów transgranicznych w dziedzinie energii lub transportu). Ze względu na transgraniczny charakter problemów z zakresu środowiska (np. zmiany klimatu, zagrożeń związanych z klęskami żywiołowymi) i niektórych projektów, działania na poziomie UE są niezbędne i przynoszą wartość dodaną w porównaniu z indywidualnymi działaniami na poziomie krajowym. Działania na poziomie unijnym pozwolą również zająć się problemami, które mają duże znaczenie dla całej UE, takimi jak dostosowanie do zmiany klimatu i zapobieganie klęskom żywiołowym, a także odegrają rolę w osiąganiu celów strategii „Europa 2020” na rzecz trwałego wzrostu.

Wniosek jest zatem zgodny z zasadą pomocniczości.

Wybranym aktem prawnym jest dyrektywa, ponieważ wniosek ma na celu zmianę obowiązującej dyrektywy. We wniosku przedstawiono ogólne cele i wymogi, a jeśli chodzi o wybór środków zapewnienia zgodności i ich szczegółowe wdrażanie, państwom członkowskim pozostawiono odpowiedni zakres swobody. Wniosek jest zatem zgodny z zasadą proporcjonalności.

## 4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet UE.

## 5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

Wniosek dotyczy kwestii mającej znaczenie dla Europejskiego Obszaru Gospodarczego i powinien mieć do niego zastosowanie.

2012/0297 (COD)

Wniosek

**DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

**zmieniająca dyrektywę 2011/92/UE w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[10],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[11],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 2011/92/UE harmonizuje zasady oceny oddziaływania projektów na środowisko, wprowadzając minimalne wymogi (dotyczące rodzaju projektów poddawanych ocenie, podstawowych obowiązków wykonawców, zakresu oceny oraz uczestnictwa właściwych organów i społeczeństwa), a także przyczynia się do wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego.

(2) W śródokresowym przeglądzie szóstego wspólnotowego programu działań w zakresie środowiska naturalnego[12] i w ostatnim sprawozdaniu Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie stosowania i skuteczności dyrektywy OOŚ (dyrektywa 85/337/EWG) [13], będącej poprzednikiem dyrektywy 2011/92/UE, podkreślono potrzebę ulepszenia zasad oceny oddziaływania projektów na środowisko oraz dostosowania dyrektywy do kontekstu polityki oraz sytuacji prawnej i technologicznej, które uległy istotnym zmianom.

---

10 Dz.U. C z […], s. […].
11 Dz.U. C z […], s. […].
12 COM(2007) 225.
13 COM(2009) 378.

(3) Zmiana dyrektywy 2011/92/UE jest konieczna w celu poprawy jakości procedury oceny oddziaływania na środowisko, usprawnienia różnych etapów procedury oraz zwiększenia spójności i synergii z innymi przepisami i politykami unijnymi, a także strategiami i politykami opracowywanymi przez państwa członkowskie w obszarach wchodzących w zakres kompetencji krajowych.

(4) W ostatnim dziesięcioleciu kwestie związane ze środowiskiem, takie jak oszczędne gospodarowanie zasobami, różnorodność biologiczna, zmiana klimatu i zagrożenia związane z klęskami żywiołowymi, zyskały na znaczeniu w tworzeniu polityki i dlatego powinny również stanowić zasadnicze elementy oceny i procedury podejmowania decyzji, w szczególności w przypadku projektów infrastruktury.

(5) W swoim komunikacie „Plan działania na rzecz zasobooszczędnej Europy” [14] Komisja zobowiązała się, że uwzględni w szerszym zakresie aspekty efektywnej gospodarki zasobami w przeglądzie dyrektywy 2011/92/UE.

(6) W strategii tematycznej w dziedzinie ochrony gleby[15] oraz w planie działania na rzecz zasobooszczędnej Europy podkreślono wagę zrównoważonego wykorzystania gleb i konieczność rozwiązania problemu niezrównoważonego wzrostu powierzchni obszarów zabudowanych z biegiem czasu (zajmowanie gruntów). Ponadto w dokumencie końcowym Konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zrównoważonego Rozwoju, która odbyła się w Rio de Janeiro w dniach 20–22 czerwca 2012 r., uznano gospodarcze i społeczne znaczenie dobrego gospodarowania gruntami, w tym glebą, a także konieczność pilnego podjęcia działań w celu cofnięcia degradacji gleby. Projekty publiczne i prywatne powinny być zatem realizowane po uwzględnieniu i ograniczeniu ich oddziaływania na grunty – w szczególności pod względem zajmowania gruntów – oraz na glebę, w tym na jej materię organiczną, erozję, zagęszczenie i zasklepianie; należy w tym celu m.in. stosować właściwe plany zagospodarowania przestrzennego i polityki na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym.

(7) Konwencja Narodów Zjednoczonych o różnorodności biologicznej (zwana dalej Konwencją), której Unia Europejska jest stroną, wymaga oceny – o ile jest to możliwe i wskazane – znaczących niekorzystnych skutków projektów dla różnorodności biologicznej, zgodnie z art. 2 Konwencji, w celu zapobieżenia takim skutkom lub ich zminimalizowania. Ta wstępna ocena skutków powinna przyczynić się do osiągnięcia zasadniczego celu Unii przyjętego w 2010 r. [16] dotyczącego powstrzymana utraty różnorodności biologicznej oraz degradacji funkcji ekosystemu do 2020 r. i przywrócenia ich tam, gdzie jest to możliwe.

(8) Środki podjęte w celu uniknięcia, ograniczenia i, w miarę możliwości, zrównoważenia niekorzystnych skutków dla środowiska powinny pomóc w zapobieganiu obniżaniu jakości środowiska naturalnego i wszelkim stratom netto w zakresie różnorodności biologicznej zgodnie z zobowiązaniami przyjętymi przez Unię w związku z Konwencją oraz celami i działaniami w ramach unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. [17]

---

14 COM(2011) 571.
15 COM(2006) 231.
16 Konkluzje Rady Europejskiej z marca 2010 r.
17 COM(2011) 244.

(9) Zmiana klimatu będzie nadal powodować szkody dla środowiska i zagrażać rozwojowi gospodarczemu. W związku z tym należy wspierać odporność ekologiczną, społeczną i gopodarczą Unii, aby w skuteczny sposób przeciwdziałać zmianie klimatu na całym terytorium Unii. Działania na rzecz dostosowania do zmiany klimatu i łagodzenia jej skutków należy uwzględnić w wielu sektorach unijnego prawodawstwa.

(10) W związku z komunikatem Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów dotyczącym wspólnotowego podejścia do zapobiegania klęskom żywiołowym oraz katastrofom spowodowanym przez człowieka[18], Rada UE w swych konkluzjach z dnia 30 listopada 2009 r. poprosiła Komisję o dopilnowanie, aby podczas przeglądu wdrażania i opracowywania kolejnych inicjatyw UE wzięto pod uwagę zapobieganie zagrożeniom związanym z klęskami żywiołowymi oraz zarządzanie nimi, a także plan działania z Hyogo Narodów Zjednoczonych na lata 2005–2015, w którym podkreślono potrzebę wprowadzenia procedur oceny skutków, z jakimi wiąże sie zagrożenie klęskami żywiołowymi w przypadku dużych projektów infrastruktury.

(11) Ochrona i promowanie dziedzictwa kulturowego i krajobrazowego, stanowiącego nieodłączny element różnorodności kulturowej, którą Unia zobowiązała się szanować i propagować zgodnie z art. 167 ust. 4 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, mogą opierać się na definicjach i zasadach określonych w odpowiednich konwencjach Rady Europy, w szczególności Konwencji o ochronie dziedzictwa architektonicznego Europy, Europejskiej konwencji krajobrazowej i Konwencji ramowej Rady Europy w sprawie znaczenia dziedzictwa kulturowego dla społeczeństwa.

(12) Podczas stosowania przepisów dyrektywy 2011/92/UE konieczne jest zapewnienie konkurencyjnych warunków biznesowych, zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw, w celu wygenerowania inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu zgodnie z celami określonymi w komunikacie Komisji zatytułowanym „EUROPA 2020 – Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” [19].

(13) Doświadczenie pokazało, ze w przypadkach obrony cywilnej przestrzeganie przepisów dyrektywy 2011/92/UE może mieć negatywne skutki, a zatem należy wprowadzić przepis upoważniający państwa członkowskie do niestosowania się do tej dyrektywy w stosownych sytuacjach.

(14) Należy określić informacje, które wykonawca musi dostarczyć, aby właściwy organ mógł ustalić, czy projekty wymienione w załączniku II dyrektywy 2011/92/UE powinny zostac poddane ocenie oddziaływania na środowisko (procedura preselekcji).

(15) Kryteria wyboru podane w załączniku III do dyrektywy 2011/92/UE, które państwa członkowskie stosują przy ustalaniu, jakie projekty należy poddać ocenie na podstawie ich znaczących skutków dla środowiska, powinny zostać zmodyfikowane i sprecyzowane, aby zagwarantować, że ocena oddziaływania na środowisko będzie wymagana tylko wobec projektów mogących mieć znaczące skutki dla środowiska, takich jak projekty wykorzystujące lub wpływające na wartościowe zasoby, projekty

---

[18] COM(2009) 82.

[19] COM(2010) 2020.

realizowane w lokalizacjach wrażliwych pod względem ekologicznym lub projekty o skutkach potencjalnie niebezpiecznych lub nieodwracalnych.

(16) Aby ustalić, czy projekty mogą mieć znaczące skutki dla środowiska, właściwe organy powinny wybierać najbardziej odpowiednie kryteria i wykorzystywać dodatkowe informacje, które mogą być dostępne dzięki innym ocenom wymaganym na podstawie przepisów UE, co pozwoli skutecznie przeprowadzić procedurę preselekcji. W związku z tym wskazane jest objaśnianie treści decyzji dotyczącej preselekcji, w szczególności w przypadkach gdy ocena oddziaływania na środowisko nie jest wymagana.

(17) Właściwe organy powinny mieć obowiązek określania zakresu i poziomu szczegółowości informacji dotyczących środowiska, które należy składać w formie sprawozdania o oddziaływaniu na środowisko (ustalanie zakresu). Aby poprawić jakość oceny i usprawnić procedurę podejmowania decyzji, istotne jest określenie na poziomie Unii kategorii informacji, których zakres powinny ustalać właściwe organy.

(18) Sprawozdanie o oddziaływaniu projektu na środowisko, które musi składać wykonawca, powinno zawierać ocenę rozsądnych rozwiązań alternatywnych wobec proponowanego projektu, w tym prawdopodobne zmiany stanu środowiska naturalnego w przypadku gdyby projekt nie został zrealizowany (scenariusz odniesienia), co pozwoli podnieść jakość procedury oceny i umożliwi uwzględnianie kwestii dotyczących środowiska na wczesnym etapie opracowania projektu.

(19) Należy dołożyć starań, aby dane i informacje zawarte w sprawozdaniach o oddziaływaniu na środowisko, zgodnie z załącznikiem IV do dyrektywy 2011/92/UE, były kompletne i miały odpowienio wysoką jakość. Aby uniknąć powielania oceny, państwa członkowskie powinny uwzględnić fakt, że oceny oddziaływania na środowisko mogą by prowadzone na różnych szczeblach lub za pomocą różnych instrumentów.

(20) Celem zapewnienia przejrzystości i odpowiedzialności, właściwy organ powinien mieć obowiązek uzasadnienia swojej decyzji o udzieleniu zezwolenia na inwestycję i potwierdzenia, że uwzględnił w niej wyniki przeprowadzonych konsultacji i zebrane istotne informacje.

(21) Wskazane jest wprowadzenie wspólnych minimalnych wymogów w zakresie monitorowania znaczących niekorzystnych skutków budowy lub eksploatacji w ramach projektów w celu zapewnienia wspólnego podejścia we wszystkich państwach członkowskich oraz zagwarantowania, aby po wdrożeniu środków łagodzących i kompensacyjnych nie wystąpiły skutki poważniejsze niż te, które początkowo przewidziano. Takie monitorowanie nie powinno powielać ani uzupełniać działań w zakresie monitorowania wymaganych na podstwie innych przepisów unijnych.

(22) Należy wprowadzić harmonogramy różnych etapów oceny oddziaływania projektów na środowisko, co pomoże podnieść skuteczność podejmowania decyzji i zwiększyć pewność prawną, przy uwzględnieniu charakteru, stopnia złożoności, lokalizacji i wielkości proponowanego projektu. Takie harmonogramy nie powinny w żadnym wypadku powodować naruszenia wysokich norm ochrony środowiska, w szczególności tych, które wynikają z innych przepisów unijnych dotyczących

środowiska, a także utrudniać skutecznego udziału społeczeństwa ani dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

(23) Aby uniknąć powielania ocen, uprościć procedury administracyjne i zwiększyć oszczędności, w przypadkach gdy obowiązek przeprowadzenia ocen oddziaływania na środowisko wynika jednocześnie z niniejszej dyrektywy i z innych przepisów unijnych, takich jak dyrektywy 2001/42/WE w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko[20], 2009/147/WE w sprawie ochrony dzikiego ptactwa[21], 2000/60/WE ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej[22], 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych[23] oraz dyrektywa Rady 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory[24], państwa członkowskie powinny zapewnić skoordynowane lub wspólne procedury spełniające wymogi odpowiednich przepisów unijnych.

(24) Nowe przepisy powinny również mieć zastosowanie do projektów, w odniesieniu do których wniosek o zezwolenie na inwestycję został złożony przed terminem transpozycji, ale ocena ich oddziaływania na środowisko nie zakończyła się przed tą datą.

(25) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.

(26) W celu dostosowania kryteriów wyboru oraz informacji, które należy podawać w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko, do postępu technologicznego i odpowiednich praktyk, uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej powinny być przekazane Komisji w odniesieniu do załączników II.A, III i IV dyrektywy 2011/92/UE. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów.

(27) Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(28) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, czyli zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego dzięki ustanowieniu minimalnych wymogów w zakresie oceny oddziaływania projektów na środowisko, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i w związku z tym może – ze względu na zakres, znaczenie i transgraniczny charakter problemów związanych ze środowiskiem – zostać lepiej zrealizowany na poziomie unijnym, Unia może przyjąć

---

20 Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30.
21 Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.
22 Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.
23 Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17.
24 Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(29) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2011/92/UE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

*Artykuł 1*

W dyrektywie 2011/92/UE wprowadza się następujące zmiany:

(1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(a) ust. 2 lit. a) tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„ – wykonanie prac budowlanych lub rozbiórkowych, lub innych instalacji lub systemów,”;

(b) w ust. 2 dodaje się definicję w brzmieniu:

„g) „ocena oddziaływania na środowisko” oznacza procedurę obejmującą: przygotowanie sprawozdania o oddziaływaniu na środowisko, przeprowadzenie konsultacji (w tym z zainteresowaną grupą społeczeństwa oraz z organami ds. ochrony środowiska), ocenę przeprowadzoną przez właściwy organ, uwzględnienie sprawozdania o oddziaływaniu na środowisko i wyników konsultacji w procedurze udzielania zezwolenia na inwestycję, a także przedstawienie informacji dotyczących decyzji zgodnie z art. 5–10.”;

(c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Państwa członkowskie mogą zdecydować w konkretnych przypadkach, jeżeli tak przewidziano na mocy prawa krajowego, o niezastosowaniu niniejszej dyrektywy do przedsięwzięć mających jako jedyny cel obronę narodową lub obronę cywilną, jeżeli uważają, że takie zastosowanie miałoby niekorzystny wpływ na te cele.

4. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do przedsięwzięć, których szczegółowe rozwiązania zostały przyjęte specjalnym aktem ustawodawstwa krajowego, pod warunkiem że cele niniejszej dyrektywy, łącznie z dostarczeniem informacji, są osiągane w procedurze ustawodawczej. Co dwa lata od daty podanej w art. 2 ust 1 dyrektywy XXX [OPOCE please introduce the n° of this Directive] państwa członkowskie informują Komisję o każdym przypadku zastosowania niniejszego przepisu.”;

(2) art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przedsięwzięcia, w przypadku których obowiązek przeprowadzenia ocen oddziaływania na środowisko wynika jednocześnie z niniejszej dyrektywy i z innych przepisów unijnych, podlega skoordynowanym lub wspólnym procedurom zgodnym z wymogami odpowiednich przepisów unijnych.

W ramach skoordynowanej procedury właściwy organ koordynuje różne indywidualne oceny wymagane odpowiednimi przepisami unijnymi i sporządzane przez kilka organów, z zastrzeżeniem odmiennych przepisów zawartych w innych stosownych aktach prawodawstwa unijnego.

W ramach wspólnej procedury właściwy organ sporządza jedną ocenę oddziaływania na środowisko, do której włączone są oceny jednego lub większej liczby organów, z zastrzeżeniem odmiennych przepisów zawartych w innych stosownych aktach prawodawstwa unijnego.

Państwa członkowskie wyznaczają jeden organ, który jest odpowiedzialny za ułatwienie procedury udzielania zezwolenia na inwestycję dla każdego przedsięwzięcia.”;

(3) Artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Ocena oddziaływania na środowisko polega na określeniu, opisaniu i ocenieniu we właściwy sposób, dla każdego indywidualnego przypadku i zgodnie z art. 4—11, bezpośrednich i pośrednich znaczących skutków przedsięwzięcia dla:

a) populacji, zdrowia ludzkiego i różnorodności biologicznej ze szczególnym uwzględnieniem gatunków i siedlisk chronionych na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG(*) oraz dyrektywy 2009/147/WE Parlamentu Europejskiego i Rady(**);

b) gruntów, gleb, wód, powietrza, zmiany klimatu;

c) dóbr materialnych, dziedzictwa kultury i krajobrazu;

d) oddziaływania między elementami, o których mowa w lit. a), b) i c);

e) narażenia, podatności i odporności elementów, o których mowa w lit. a), b) i c) na zagrożenia związane z klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka.

_____

(*) Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

(**) Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7.”;

(4) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

(a) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku przedsięwzięć wymienionych w załączniku II wykonawca podaje informacje o cechach przedsięwzięcia, jego potencjalnym oddziaływaniu na środowisko oraz środkach przewidzianych w celu uniknięcia lub ograniczenia znaczących skutków. Szczegółowy wykaz informacji, które należy podać znajduje się w załączniku II.A.

4. W przypadku przeprowadzenia badania indywidualnego lub ustalania progów lub kryteriów do celów ust. 2, właściwy organ bierze pod uwagę kryteria wyboru związane z cechami lub lokalizacją przedsięwzięcia oraz jego potencjalnym oddziaływaniem na środowisko. Szczegółowy wykaz kryteriów wyboru, które należy stosować znajduje się w załączniku III.”;

(b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Właściwy organ podejmuje decyzję zgodnie z ust. 2, na podstawie informacji podanych przez wykonawcę i z uwzględnieniem, w stosowanych przypadkach, wyników badań, wstępnych weryfikacji lub ocen skutków dla środowiska, przeprowadzonych na podstawie innych przepisów unijnych. Decyzja podjęta na podstawie ust. 2:

a) zawiera wyszczególnienie uwzględnionych kryteriów z załącznika III;

b) zawiera opis powodów, dla których wymaga się lub nie wymaga się przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 5–10;

c) zawiera opis środków przewidzianych w celu zapobiegania wszelkim znaczącym skutkom dla środowiska, ich unikania i ograniczania w przypadkach gdy zdecydowano, że ocena oddziaływania na środowisko nie jest potrzebna zgodnie z art. 5–10;

d) jest udostępniana publicznie.

6. Właściwy organ podejmuje decyzję na podstawie ust. 2 w terminie trzech miesięcy od złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na inwestycję i pod warunkiem że wykonawca przedstawił wszystkie wymagane informacje. W zależności od charakteru, stopnia złożoności, lokalizacji i wielkości przedsięwzięcia właściwy organ może przedłużyć ten termin o kolejne trzy miesiące; w takim przypadku właściwy organ informuje wykonawcę o powodach takiego przedłużenia i o przewidywanej dacie podjęcia decyzji.

W przypadku gdy przedsięwzięcie podlega ocenie oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 5–10, decyzja na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu obejmuje informacje określone w art. 5 ust. 2.”;

(5) art. 5 ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku gdy ocena oddziaływania na środowisko musi zostać przeprowadzona zgodnie z art. 5–10, wykonawca przygotowuje sprawozdanie o oddziaływaniu na środowisko. Ocena oddziaływania na środowisko opiera się na ustaleniach dokonanych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i zawiera informacje, których można w sposób uzasadniony wymagać do celów podejmowania racjonalnych decyzji dotyczących oddziaływania proponowanego przedsięwzięcia na środowisko z uwzględnieniem obecnego stanu wiedzy oraz metod oceny, cech, stopnia zaawansowania technicznego i lokalizacji przedsięwzięcia, a także stopnia, w jakim pewne kwestie (w tym ocena rozwiązań alternatywnych) są właściwiej oceniane na innych poziomach, w tym na poziomie planowania, lub na podstawie innych wymogów w zakresie oceny. Szczegółowy wykaz informacji, które należy podać w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko znajduje się w załączniku IV.

2. Właściwy organ, po przeprowadzeniu konsultacji z organami, o których mowa w art. 6 ust. 1 oraz z wykonawcą, ustala zakres i poziom szczegółowości informacji, które wykonawca musi podać w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. W szczególności ustala on:

a) decyzje i opinie, jakie należy uzyskać;

b) potencjalnie zainteresowane organy i grupy społeczeństwa;

c) poszczególne etapy procedury i czas ich trwania;

d) rozsądne rozwiązania alternatywne wobec proponowanego przedsięwzięcia oraz ich cechy szczególne;

e) aspekty środowiska, o których mowa w art. 3, na które przedsięwzięcie może mieć znaczący wpływ;

f) informacje, które należy podać, dotyczące cech szczególnych danego przedsięwzięcia lub typu przedsięwzięcia;

g) informacje i wiedzę już dostępne oraz uzyskane na innych poziomach procedury podejmowania decyzji lub na podstawie innych przepisów unijnych, a także metody oceny, jakie należy stosować.

Właściwy organ może również skorzystać z pomocy akredytowanych i posiadających kwalifikacje techniczne ekspertów, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu. Właściwy organ może następnie zwracać się o dodatkowe informacje wyłącznie w przypadku wystąpienia nowych okoliczności i pod warunkiem przedstawienia należytego uzasadnienia.

3. Aby zagwarantować kompletność i odpowiednią jakość sprawozdań o oddziaływaniu na środowisko, o których mowa w art. 5 ust. 1:

a) wykonawca dopilnowuje, aby sprawozdanie o oddziaływaniu na środowisko było przygotowane przez akredytowanych i posiadających kwalifikacje techniczne ekspertów lub

b) właściwy organ dopilowuje, aby sprawozdanie o oddziaływaniu na środowisko zostało zweryfikowane przez akredytowanych i posiadających kwalifikacje techniczne ekspertów lub komitety ekspertów krajowych.

Jeżeli właściwy organ korzystał z pomocy akredytowanych i posiadających kwalifikacje techniczne ekspertów przy przygotowaniu ustaleń, o których mowa w art. 5 ust. 2, wykonawca nie może korzystać z pomocy tych samych ekspertów przy przygotowywaniu sprawozdania o oddziaływaniu na środowisko.

Szczegółowe warunki korzystania z pomocy i wyboru akredytowanych i posiadających kwalifikacje techniczne ekspertów (np. wymagane kwalifikacje, przydział zadań w zakresie oceny, akredytacja i dyskwalifikacja) ustalają państwa członkowskie.”;

(6) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

(a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Określa się odpowiednie terminy realizacji różnych etapów, przy czym należy przewidzieć wystarczającą ilość czasu:

a) na przekazanie informacji organom, o których mowa w art. 6 ust. 1 oraz społeczeństwu;

b) aby organy, o których mowa w art. 6 ust. 1 oraz zainteresowane grupy społeczeństwa przygotowały się do procedury podejmowania decyzji w zakresie ochrony środowiska i skutecznie w niej uczestniczyły z zastrzeżeniem przepisów niniejszego artykułu.”;

(b) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Terminy konsultacji z zainteresowanymi grupami społeczeństwa, dotyczących sprawozdania o oddziaływaniu na środowisko, o którym mowa w art. 5 ust. 1 nie mogą być krótsze niż 30 dni ani dłuższe niż 60 dni. W wyjątkowych przypadkach, ze względu na charakter, stopień złożoności, lokalizację lub wielkość przedsięwzięcia, właściwy organ może przedłużyć ten termin o kolejne 30 dni; w takim przypadku właściwy organ informuje wykonawcę o powodach takiego przedłużenia.”;

(7) art. 7 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Szczegółowe zasady stosowania ust. 1–4 niniejszego artykułu, w tym ustalanie terminów konsultacji, określają zainteresowane państwa członkowskie na podstawie zasad i terminów, o których mowa w art. 6 ust. 5 i 6; zasady te umożliwiają zainteresowanym grupom społeczeństwa na terytorium danego państwa członkowskiego skuteczne uczestnictwo w procedurach podejmowania decyzji w zakresie ochrony środowiska, o których mowa w art. 2 ust. 2, w odniesieniu do danego przedsięwzięcia.”;

(8) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

1. Wyniki konsultacji oraz informacje zebrane na podstawie art. 5, 6 i 7 są uwzględniane w procedurze udzielania zezwolenia na inwestycję. W związku z tym decyzja o udzieleniu zezwolenia na inwestycję zawiera następujące informacje:

a) przygotowaną przez właściwy organ ocenę oddziaływania na środowisko, o której mowa w art. 3, oraz warunki dotyczące środowiska przedstawione wraz z decyzją, w tym opis głównych środków podjętych w celu uniknięcia, ograniczenia i, w miarę możliwości, zrównoważenia znaczących niekorzystnych skutków;

b) główne powody wyboru danego przedsięwzięcia w jego przyjętej formie, po uwzględnieniu rozwiązań alternatywnych, w tym prawdopodobne zmiany stanu środowiska naturalnego, w przypadku gdyby projekt nie został zrealizowany (scenariusz odniesienia);

c) streszczenie opinii otrzymanych na podstawie art. 6 i 7;

d) oświadczenie o tym, w jakim zakresie uwzględniono kwestie środowiskowe przy udzielaniu zezwolenia na inwestycję i w jakim zakresie włączono do tej decyzji lub w inny sposób uwzględniono wyniki konsultacji i informacje zebrane na pdostawie art. 5, 6 i 7.

W przypadku projektów potencjalnie mających znaczące niekorzystne skutki transgraniczne, właściwy organ podaje informacje dotyczące nieuwzględnienia opinii otrzymanych przez zainteresowane państwo członkowskie w czasie konsultacji przeprowadzonych na podstawie art. 7.

2. Jeżeli na podstawie konsultacji i informacji zebranych zgodnie z art. 5, 6 i 7 okaże się, że przedsięwzięcie będzie miało znaczące niekorzystne skutki dla środowiska, właściwy organ – jak najszybciej i w ścisłej współpracy z organami, o których mowa w art. 6 ust. 1 oraz z wykonawcą – rozważa, czy sprawozdanie o oddziaływaniu na środowisko, o którym mowa w art. 5 ust. 1, powinno zostać poddane rewizji, a projekt zmodyfikowany w celu uniknięcia lub ograniczenia tych niekorzystnych skutków dla środowiska, i czy konieczne są dodatkowe środki łagodzące lub kompensujące.

Jeżeli właściwy organ podejmuje decyzję o udzieleniu zezwolenia na inwestycję, musi zagwarantować, że zezwolenie na inwestycję obejmuje środki w zakresie monitorowania znaczących niekorzystnych skutków dla środowiska, które to środki pozwolą ocenić realizację i przewidywaną skuteczność środków łagodzących i kompensujących oraz zidentyfikować wszelkie nieprzewidziane niekorzystne skutki.

Rodzaj parametrów, które mają być monitorowane oraz okres monitorowania są proporcjonalne do charakteru, lokalizacji i wielkości proponowanego przedsięwzięcia, a także do znaczenia jego oddziaływania na środowisko.

W stosownych przypadkach można wykorzystać ustalenia w zakresie monitorowania określone na podstawie innych przepisów unijnych.

3. W sytuacji gdy właściwy organ otrzymał wszystkie potrzebne informacje zebrane na podstawie art. 5, 6 i 7, w tym, w stosowanych przypadkach, specjalne oceny wymagane na podstawie innych przepisów unijnych, a konsultacje, o których mowa w art. 6 i 7 zostały ukończone, właściwy organ finalizuje ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w terminie trzech miesięcy.

W zależności od charakteru, stopnia złożoności, lokalizacji i wielkości przedsięwzięcia właściwy organ może przedłużyć ten termin o kolejne trzy miesiące; w takim przypadku właściwy organ informuje wykonawcę o powodach takiego przedłużenia i o przewidywanej dacie podjęcia decyzji.

4. Przed podjęciem decyzji o udzieleniu lub nieudzieleniu zezwolenia na inwestycję właściwy organ sprawdza, czy informacje podane w sprawozdaniu o oddziaływaniu na środowisko, o którym mowa w art. 5 ust. 1, są aktualne, w szczególności jeśli chodzi o środki przewidziane w celu uniknięcia, ograniczenia i, w miarę możliwości, zrównoważenia wszelkich znaczących skutków dla środowiska.”;

(9) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

(a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kiedy decyzja o udzieleniu lub nieudzieleniu zezwolenia na inwestycję zostaje podjęta, właściwy organ lub organy informują o niej społeczeństwo oraz organy, o których mowa w art. 6 ust. 1, zgodnie z odpowiednimi procedurami, i podają do wiadomości publicznej następujące informacje:

a) treść decyzji i przedstawione wraz z nią warunki;

b) po zbadaniu sprawozdania o oddziaływaniu na środowisko oraz obaw i opinii wyrażonych przez zainteresowane grupy społeczeństwa – główne przyczyny i okoliczności, na których oparta jest decyzja, w tym informacje dotyczące udziału społeczeństwa;

c) opis głównych środków przewidzianych w celu uniknięcia, ograniczenia i, w miarę możliwości, zrównoważenia znaczących niekorzystnych skutków;

d) w stosownych przypadkach opis środków w zakresie monitorowania, o których mowa w art. 8 ust. 2.”;

(b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Państwa członkowskie mogą również zdecydować o podaniu do wiadomości publicznej informacji, o których mowa w ust. 1, po zakończeniu przez właściwy organ oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.”;

(10) art. 12 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W szczególności, co sześć lat od daty podanej w art. 2 ust 1 dyrektywy XXX [OPOCE please introduce the n° of this Directive] państwa członkowskie informują Komisję o:

a) liczbie przedsięwzięć, o których mowa w załącznikach I i II, poddanych ocenie zgodnie z art. 5–10;

b) podziale ocen pod względem kategorii przedsięwzięć, określonych w załącznikach I i II;

c) podziale przeprowadzonych ocen pod względem rodzaju wykonawcy;

d) liczbie przedsięwzięć, o których mowa w załączniku II, objętych ustaleniami zgodnie z art. 4 ust. 2;

e) średnim czasie trwania procedury oceny oddziaływania na środowisko;

f) średnim koszcie ocen oddziaływania na środowisko.”;

(11) dodaje się art. 12a i 12b w brzmieniu:

„Artykuł 12a

Zgodnie z art. 12b Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych dotyczących kryteriów wyboru wymienionych w załączniku III oraz informacji, o których mowa w załącznikach II.A i IV, w celu dostosowania ich do postępu naukowego i technicznego.

Artykuł 12b

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Przekazane uprawnienia, o których mowa w art. 12a, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia [OPOCE please introduce date of the entry into force of this Directive].

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 12a może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 12a wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”.

(12) W załącznikach do dyrektywy 2011/92/UE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 2*

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia [DATE]. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz dokument wyjaśniający związki pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 3*

Przedsięwzięcia, w odniesieniu do których wniosek o zezwolenie na inwestycję został złożony przed datą, o której mowa w art. 2 ust. 1 akapit pierwszy, i których ocena oddziaływania na środowisko nie zakończyła się przed tą datą, podlegają wymogom określonym w art. 3-11 dyrektywy 2011/92/UE zmienionej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 4*

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 5*

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

| | |
|---|---|
| *W imieniu Parlamentu Europejskiego* | *W imieniu Rady* |
| *Przewodniczący* | *Przewodniczący* |

## ZAŁĄCZNIK

(1) Dodaje się załącznik II.A w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK II.A – INFORMACJE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 4 UST. 3

1. Opis przedsięwzięcia zawierający w szczególności:

a) opis cech fizycznych przedsięwzięcia, w tym, w stosownych przypadkach, jego ingerencji w struktury podpowierzchniowe, w czasie poszczególnych etapów budowy i eksploatacji;

b) opis lokalizacji przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem wrażliwości środowiskowej obszarów geograficznych, na które może ono oddziaływać.

2. Opis aspektów środowiska, na które proponowane przedsięwzięcie może mieć znaczące oddziaływanie.

3. Opis możliwych znaczących skutków środowiskowych proponowanego przedsięwzięcia, wynikających z:

a) przewidywanych pozostałości i emisji oraz z produkcji odpadów;

b) wykorzystania zasobów naturalnych, w szczególności gleby, gruntów, wody, różnorodności biologicznej, w tym zmian hydromorfologicznych.

4. Opis środków przewidzianych w celu uniknięcia lub ograniczenia wszelkich znaczących niekorzystnych skutków dla środowiska.”.

(2) Załączniki III i IV otrzymują brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK III – KRYTERIA WYBORU , O KTÓRYCH MOWA W ART. 4 UST. 4

1. CECHY PRZEDSIĘWZIĘĆ

Cechy przedsięwzięć muszą być rozpatrywane ze szczególnym uwzględnieniem:

a) wielkości przedsięwzięcia, w tym, w stosowanych przypadkach, jego ingerencji w struktury podpowierzchniowe;

b) kumulacji z innymi przedsięwzięciami i działaniami;

b) wykorzystania zasobów naturalnych, w szczególności gruntów, gleby, wody, różnorodności biologicznej, w tym zmian hydromorfologicznych;

d) produkcji odpadów;

e) zanieczyszczeń i niedogodności;

f) zagrożeń związanych z klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka oraz ryzyka wypadków, ze szczególnym uwzględnieniem zmian hydromorfologicznych, wykorzystanych substancji, technologii lub organizmów

żywych, specyficznych cech powierzchni lub struktur podpowierzchniowych lub alternatywnych sposobów użytkowania oraz prawdopodobieństwa wystąpienia wypadków lub katastrof i podatności przedsięwzięcia na te zagrożenia;

g) oddziaływania przedsięwzięcia na zmianę klimatu (pod względem emisji gazów cieplarnianych, w tym związanych z użytkowaniem gruntów, ze zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem), wkładu przedsięwzięcia w poprawę odporności oraz wpływu zmiany klimatu na przedsięwzięcie (np. czy przedsięwzięcie jest zaprojektowane z uwzględnieniem zmieniających się warunków klimatycznych);

h) oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w szczególności na grunty (wzrost powierzchni obszarów zabudowanych z biegiem czasu – zajmowanie gruntów), glebę (materia organiczna, erozja, zagęszczenie, zasklepianie), wodę (ilość i jakość), powietrze i różnorodność biologiczną (liczebność i jakość populacji oraz degradacja i fragmentacja ekosystemów);

i) zagrożeń dla zdrowia ludzkiwego (np. z powodu zanieczyszczenia wody lub powietrza);

j) oddziaływania przedsięwzięcia na dziedzictwo kulturowe i krajobraz.

2. LOKALIZACJA PRZEDSIĘWZIĘĆ

Wrażliwość środowiskowa obszarów geograficznych, na które mogą oddziaływać przedsięwzięcia, musi być rozpatrywana ze szczególnym uwzględnieniem:

a) obecnego i planowanego sposobu użytkowania gruntów, w tym zajmowania i rozdrobnienia gruntów;

b) względnej obfitości, dostępności, jakości i zdolności do odtwarzania zasobów naturalnych (w tym gleby, gruntów, wody i różnorodności biologicznej) na danym obszarze;

c) zdolności absorpcji środowiska naturalnego, ze zwróceniem szczególnej uwagi na:

(i) tereny podmokłe, siedliska łęgowe, ujścia rzek;

(ii) strefy nabrzeżne;

(iii) obszary górskie i leśne;

(iv) rezerwaty przyrody i parki, trwałe użytki zielone, tereny rolnicze o wysokiej wartości przyrodniczej;

(v) obszary sklasyfikowane lub chronione przez ustawodawstwo państw członkowskich; obszary sieci Natura 2000 wyznaczone przez państwa członkowskie na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE i dyrektywy Rady 92/43/EWG; obszary chronione na podstawie międzynarodowych konwencji;

vi) obszary, na których już nie zastosowano norm jakości ochrony środowiska określonych przepisami unijnymi i istotnych dla danego przedsięwzięcia lub obszary, gdzie występuje prawdopodobieństwo niezastosowania tych norm;

(vii) obszary gęsto zaludnione;

(viii) krajobrazy i obiekty o znaczeniu historycznym, kulturowym lub archeologicznym.

3. CECHY POTENCJALNEGO ODDZIAŁYWANIA

Potencjalne znaczące skutki przedsięwzięć muszą być rozpatrywane w odniesieniu do kryteriów określonych w pkt 1 i 2 powyżej oraz ze szczególnym uwzględnieniem:

a) rozmiarów i przestrzennego zasięgu oddziaływania (obszar geograficzny i wielkość populacji potencjalnie objętej oddziaływaniem);

b) charakteru oddziaływania;

c) transgranicznego charakteru oddziaływania;

d) intensywności i stopnia złożoności oddziaływania;

e) prawdopodobieństwa wystąpienia oddziaływania;

f) czasu trwania, częstotliwości i odwracalności oddziaływania;

g) prędkości rozpoczęcia oddziaływania;

h) kumulacji oddziaływania z oddziaływaniem innych przedsięwzięć (w szczególności już realizowanych lub zatwierdzonych) tego samego wykonawcy lub innych wykonawców;

i) aspektów środowiska potencjalnie objętych znaczącym oddziaływaniam;

k) informacji i ustaleń dotyczących skutków dla środowiska, uzyskanych z ocen wymaganych na podstawie innych przepisów unijnych;

l) możliwości skutecznego ograniczenia oddziaływania.

ZAŁĄCZNIK IV – INFORMACJE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 5 UST. 1

1. Opis przedsięwzięcia zawierający w szczególności:

a) opis cech fizycznych przedsięwzięcia, w tym, w stosownych przypadkach, jego ingerencji w struktury podpowierzchniowe, oraz zapotrzebowania w zakresie wody i gruntów w czasie poszczególnych etapów budowy i eksploatacji;

b) opis głównych cech procesów produkcyjnych, na przykład rodzaju i ilości stosowanych materiałów, zużycia energii i zasobów naturalnych (w tym wody, gruntów, gleby i różnorodności biologicznej);

c) oszacowanie typu i ilości przewidywanych pozostałości i emisji (zanieczyszczeń wody, powietrza, gleby i podglebia, hałasu, wibracji, światła, ciepła, promieniowania itp.) wynikających z funkcjonowania proponowanego przedsięwzięcia.

2. Opis aspektów technicznych, lokalizacyjnych i innych (np. związanych z projektem przedsięwzięcia, zaawansowaniem technicznym, wielkością i skalą) rozpatrywanych rozwiązań alternatywnych, w tym wskazanie rozwiązania o najmniejszym oddziaływaniu na środowisko i podaniem głównych powodów dokonanego wyboru, z uwzględnieniem skutków dla środowiska.

3. Opis istotnych aspektów obecnego stanu środowiska i ich prawdopodobnych zmian, w przypadku gdyby przedsięwzięcie nie zostało zrealizowane (scenariusz odniesienia). Opis ten powinien obejmować wszelkie obecne problemy związane ze środowiskiem, istotne dla przedsięwzięcia, w tym w szczególności te dotyczące wszelkich obszarów o szczególnym znaczeniu ekologicznym oraz wykorzystania zasobów naturalnych.

4. Opis aspektów środowiska, na które może w znaczący sposób oddziaływać proponowane przedsięwzięcie, uwzględniający w szczególności: zaludnienie, zdrowie ludzkie, faunę, florę, różnorodność biologiczną i funkcje ekosystemu, które ona zapewnia, grunty (zajmowanie gruntów), glebę (materia organiczna, erozja, zagęszczenie, zasklepianie), wodę (ilość i jakość), powietrze, czynniki klimatyczne, zmianę klimatu (emisje gazów cieplarnianych, w tym związane z użytkowaniem gruntów, ze zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem, możliwości łagodzenia, skutki związane z modyfikacją, jeżeli w przedsięwzięciu uwzględni się zagrożenia związane ze zmianą klimatu) dobra materialne, dziedzictwo kulturowe, w tym architektoniczne i archeologiczne, krajobraz; opis taki powinien obejmować wzajemne oddziaływanie między powyższymi aspektami, a także narażenie, podatność i odporność tych aspektów na zagrożenia związane z klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka.

5. Opis prawdopodobnych znaczących skutków proponowanego przedsięwzięcia dla środowiska, wynikających m.in. z:

a) istnienia przedsięwzięcia;

b) wykorzystania zasobów naturalnych, w szczególności gruntów, gleby, wody, różnorodności biologicznej oraz funkcji ekosystemu, jakie ona zapewnia, z uwzględnieniem w miarę możliwości dostępności tych zasobów w kontekście zmieniających się warunków klimatycznych;

c) emisji zanieczyszczeń, hałasu, wibracji, światła, ciepła i promieniowania, tworzenia niedogodności i usuwania odpadów;

d) zagrożeń dla zdrowia ludzkiego, dziedzictwa kulturowego lub dla środowiska (np. w wyniku wypadków lub katastrof);

e) kumulacji skutków ze skutkami innych przedsięwzięć i działań;

f) emisji gazów cieplarnianych, w tym związanych z użytkowaniem gruntów, ze zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem;

g) wykorzystywanych technologii i substancji;

h) zmian hydromorfologicznych.

Opis prawdopodobnych znaczących skutków powinien obejmować bezpośrednie skutki i wszelkie pośrednie, wtórne, kumulatywne, transgraniczne, krótko-, średnio- i długoterminowe, stałe i przejściowe, pozytywne i negatywne skutki przedsięwzięcia. Opis powinien uwzględniać istotne dla przedsięwzięcia cele w zakresie ochrony środowiska określone na poziomie UE lub państwa członkowskiego.

6. Opis metod prognozowania zastosowanych do oceny skutków dla środowiska, o których mowa w pkt 5, a także wyszczególnienie głównych niewiadomych i określenie ich wpływu na oszacowanie skutków oraz na wybór preferowanego rozwiązania alternatywnego.

7. Opis środków przewidzianych w celu uniknięcia, ograniczenia i, w miarę możliwości, zrównoważenia wszelkich znaczących skutków dla środowiska, o których mowa w pkt 5 i, w stosownych przypadkach, wszelkich proponowanych środków w zakresie monitorowania, takich jak przygotowanie analizy po realizacji przedsięwzięcia, dotyczącej niekorzystnych skutków dla środowiska. W opisie należy wyjaśnić, w jakim zakresie ograniczono lub zrównoważono znaczące niekorzystne skutki i uwzględnić zarówno etap budowy, jak i etap eksploatacji.

8. Ocena zagrożeń związanych z klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka oraz ryzyka wypadków, na które przedsięwzięcie może być podatne i, w stosownych przypadkach, opis środków przewidzianych w celu zapobiegania takim zagrożeniom, a także środków w zakresie przygotowania i reagowania na sytuacje wyjątkowe (np. środków wymaganych na podstawie dyrektywy 96/82/WE ze zmianami).

9. Sporządzone w nietechnicznym języku streszczenie informacji podanych zgodnie z powyższymi punktami.

10. Określenie wszelkich trudności (niedostatków technicznych lub braku wiedzy fachowej), jakie napotkał wykonawca podczas gromadzenia wymaganych informacji oraz opis źródeł wykorzystanych do opisów i ocen, a także wyszczególnienie głównych niewiadomych oraz określenie ich wpływu na oszacowanie skutków oraz na wybór preferowanego rozwiązania alternatywnego.”.